

A detailed black and white engraving of Otto von Bismarck. He is shown from the chest up, facing slightly to his right. He has dark hair and a full, dark mustache. He is wearing a dark suit jacket over a white shirt with a high collar and a dark tie. The background is plain.

μα τον πρεσβυτέρον, ὅπερ καὶ περιεβλήθη βραδύτερον τῷ 1884 ἐν Haag. Τῷ 1885 διωρίσθη ὁ κόμης Ἐρβέρτος ὑφυπουργὸς (*Unterstaatssekretär*) τῶν ἔξωτερικῶν, κατὰ μαίον δὲ τοῦ 1886 ὑπουργὸς καὶ τὸν δεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀντι-

ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ.

ΓΟΥΙΕΛΜΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ.

κοῦ συμβούλου τῆς κυβερνήσεως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος προεβιβάσθη εἰς πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως ἐν Ἀννοβέρῳ, τὴν θέσιν δὲ ταύτην κατέχει μέχρι τῆς σοίμερον.

EN ANIMA.

Yπὸ B. BJÖRNSON.

ΙΑΤΙ νὰ καθίσωμεν ἐδῶ;» — «Διότι ἐδῶ τὸ μέρος εἶνε ὑψηλὸν καὶ φωτεινόν.» — «Ἄλλὰ τὸ βάθος ἐδῶ κάτω μὲ τρομάζει, μοῦ προξενεῖ ζάλη· καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ἀντανακλάται ἀπὸ τὰ κύματα μὲ θαμβώνει. Πηγαίνωμεν μακρότερα.» — «Οχι, δχι μακρότερα!» — «Τότε ἀς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ καλύβιον· ἔκει ἦτο τόσον ώραῖα!» — «Οχι, δχι, οὐτ' ἔκει!» Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε νωχελᾶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς νὰ μὴ ἥδυνατο ἢ νὰ μὴ ἥθελε νὰ προχωρήσῃ. Ἐκείνη ἔμεινεν ὄρθια πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν ἥτενίζεν ασκαρδαμυκτεί. Μετὰ ταῦτα εἶπεν ἐκεῖνος: «Ἄστα, τώρα πρέπει νὰ μοῦ δύολογήσῃς, διατὶ ἔλαβες τόσον φόβον, ὅταν εἰδες τὸν ξένον ναύτην.» — «Καλὰ τὸ προμάντευσα ἔγώ», ἐψιθύρισεν ἡ Ἄστα καὶ ἐφάνη ὅτι ἥτοι μάζετο νὰ φύγῃ δρομαία. — «Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς, πρὸιν φύγης, εἰ δὲ μή, δέν με βλέπεις πλέον.» — «Βότολφ!» ἀνέκραξε καὶ μετεστράφη, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της. — «Βεβαίως», εἶπεν ἐκεῖνος, «σοῦ ὑπεσχέδην νὰ μή σε ἔρωτήσω, καὶ εἰμι πορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀν προτιμᾶς τοῦτο· ἀλλὰ τότε τὰ πάντα μεταξύ μας τελειόνουν.» — Ἡ Ἄστα ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Ἡ λεπτοφυής καὶ ωραία μορφή της, αἱ μικραὶ καὶ λευκόταταὶ χειρές της, ἡ μαλακὴ καὶ ζανδὴ κόρη της, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχε κατοισθήση τὸ πρὸ μικροῦ καλύπτον τὴν κεφαλήν της ὀδόνιον, καὶ ἔπειτα οἱ ἀπεριγράπτως ώραῖοι ὄφθαλμοι της, τὸ στόμα της, ἔκαστον ιδιαίτερως ἐμάγευε καὶ πάντα ὄμοι ἀπετέλουν θαυμασίως ἐρατεινὴν εἰκόνα. Λαμπραὶ καὶ φεγγοβολοῦσαι ἔπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἥλιου. Ὁ Βότολφ ἀνεσκιότησε «Ναι, τὸ ξεύρεις ὅτι ὑπογωοῶ, ὅταν

μὲν κυντάζεις μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα. Ἀλλὰ ξεύρω κ' ἐγώ,
ὅτι τὸ πρᾶγμα ὑστερώτερα χειροτερεύει ἀκόμη περισ-
σότερο. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ποτὲ νὰ τὸ ἐννοήσῃς;
Καὶ χιλιάκις ὅν σου ὑποσχεδῶ, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάνω
τὸ παρελθόν σου — δὲν εὑρίσκω ποτὲ ἡσυχίαν, δὲν
εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου!» Τὸ πρόσωπόν
του ἔμαρτυρει ἀκράτητον ἔξαφιν, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ
συνετάρασσε τὰ στήθη του. — «Βότολφ! Αὐτὸ ἀκριβῶς
μοῦ ὑπεσχέθης, ὅταν ἐγώ δὲν εὑρισκα ἡσυχία· μοῦ
ὑπεσχέθης νὰ μὴ μὲ ἐρωτήσῃς πλέον περὶ ἑκείνου, τὸ
ὅποιον ἐγώ ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εἴπω. Μοῦ
τὸ ὑπεσχέθης ἐπισήμως, μοῦ ὠρκίσθης ὅτι θὰ σου εἶναι
ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ παρελθόν μου, ὅτι θέλεις ἐμέ,
μόνην ἐμὲ νὰ ἔχῃς! . . . Βότολφ!» Καὶ ἐπεσε γονυπετής
πρὸ τῶν ποδῶν του ἐπὶ τῆς χλόης, κλαίουσα, ώς νὰ
ἔφοβείτο διὰ τὴν ζωήν της, καὶ ἐνώ τὸν προσητένιγε,
τὰ δάκρυά της ὡμίλουν θερμοτέραν γλώσσαν, καὶ ἡ
Ἄστα ἦτο τὸ ωραιότατον· καὶ δυστυχέστατον πλάσμα,
τὸ ὄποιον δὲ Βότολφ εἶδε ποτὲ εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.
«Θεέ μου!» ἀνέκραξεν ἀνασκιρτήσας, εἴτα δὲ πάλιν
καθεούσεις ἐπὶ τῆς χλόης «ἄν με ἡγάπας» εἶπε «τόσον,
ῶστε νὰ ἔχῃς ὅλιγην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, πόσον εὐ-
τυχεῖς θὰ εἰρεθα καὶ οἱ δύο!» — «Ἡ ἄν εἶχες σὺ εἰς
ἐμὲ ὅλιγην ἐμπιστοσύνην!» ἀπήντησεν ἑκείνη ἰκετευ-
τικῶς καὶ συρομένη μὲ τὰ γόνατα ἐπλησίασε πε-
ρισσότερον, εἴτα δὲ προσέθηκεν: «Ἐγώ ἄν σὲ ἡγά-
πων; Τὴν νύκτα, μετὰ τὴν σύγκρουσιν τοῦ πλοίου
μας πρὸς τὸ ιδίκον σου, ὅταν ἀνέβηκα εἰς τὸ κατα-
στρώμα καὶ σὲ εἶδα κατὰ πρώτην φορὰν — οὐδέποτε,
εἶνον ἴδιη μορφὴν τόσον ἀνδοικὴν καὶ ισχυρὰν — σὲ

ηγάπησα ἀμέσως. Καὶ ὅταν, ἐνώ τὰ πλοῖα ἐβυθίζοντο, μὲ ἔφερες ἕξω εἰς τὴν ἔηράν, ἥσθιανθην νέαν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀηδίαση...» Ἐσιώπησε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, εἴτα δὲ περιπτύξασα μὲ τοὺς βραχίονας τὰ γόνατά του «Βότολφ!» ἀνεφώνησεν ἵκετευτικῶς. «Ἔσο γενναῖος, ἔσο γενναῖος ως τότε, Βότολφ!» Ο δὲ Βότολφ ἀπήντησε σχεδὸν ἀποτόμως: «Διατί μὲ πειράζεις; Γνωρίζεις, ὅτι δὲν εἰμπορῶ! Τὴν ψυχὴν θέλομεν ν' ἀποκτήσωμεν, ὅχι μόνον τὸ σῶμα — τὰς πρώτας ἡμέρας ἀρκούμεθα ὅπως δήποτε, ἀλλ' ὅχι αἰωνίως...» Ἡ Ἅαστα ἀπεσύρη ἀπ' αὐτοῦ πλήρης ἀπελπισίας, «Οχι» ἀνεφώνησε «τὸ παρελθόν δὲν ἔπιστρέψει πλέον καὶ δὲν βίος μου δὲν δύναται νὰ σοῦ ἀνήκῃ ὀλόκληρος· ὡς θεέ μου!» — «Δός μου δόλον τὸν βίον σου, ὅχι μόνον ἐν μέρος, καὶ τότε θὰ μόνον ἀνήκει ὀλόκληρος.» Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερεν δὲ Βότολφ μὲ σταθερὰν φωνήν, ως νὰ ἥθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἑαυτόν· ἡ Ἅαστα δὲν ἀπήντησε, ἀλλ' ἐφαίνετο παλαίσουσα. «Νίκησε τὸν ἑαυτόν σου, τόλμησε τὸ κίνημα. Χειρότερα ἀπ' ὅτι εἶνε τώρα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη.» — «Θέλεις νὰ μὲ φέρης εἰς τὸ ἔσχατον!» εἶπεν ἡ Ἅαστα μὲ ψφος παρακλητικόν. Ο Βότολφος τὴν παρενόησε καὶ ἔζηκολούθησε: «Καὶ τὸ μέγιστον κακούργημα ἀν εἶνε, θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ ὑποφέρω, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω πλέον!» — «Οὗτ' ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πλέον!» ἀνέκραξεν ἡ Ἅαστα καὶ ἀνωρθώθη. — «Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸ ὑποφέρῃς», ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἀνορθωθεὶς ωσαύτως «ῥάνει μόνον νὰ μάθω τί εἶνε! Ἀλλὰ εἴμαι πολὺ

ὑπερήφανος διὰ νὰ εἴμαι φύλαξ ἐνὸς πράγματος, τὸ δόποιον δὲν γνωρίζω, καὶ τὸ δόποιον ἵσως ἀποβλέπει ἄλλον τινά!» Ἡ Ἅαστα ἐγένετο καταπόρφυρος. «Ἐντροπή σου!» ἀνεφώνησε, «Ἐγὼ εἴμαι πλέον ὑπερήφανη

Ο ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΑΓΩΝ.

Ίχνογραφία υπὸ A. Zick.

καὶ δὲν ἀπαιτῶ νὰ φυλάττης ὅτι ἀποβλέπει ἄλλους. — Τώρα ὅμως παύσε ἐπὶ τέλους.» — «Οχι, ἀν εἴσαι ὑπερήφανη, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὰς ὑποψίας μου.» — «Ιησοῦ μου Χριστέ, δὲν ὑποφέρω πλέον.» — «Οχι, σήμερον ὡρκίσθην νὰ θέσω τέλος εἰς τὸ πρᾶγμα.» — «Δὲν εἶνε ἀπανθρωπία νὰ βασανίζῃς καὶ νὰ τυραννῆς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐνεπιστεύθη εἰς ἐσὲ δλην της τὴν ὑπαρξίν καὶ σὲ καδικετεύει νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῆς;»

Ταῦτα λέγουσα ἐπίλησίαζε νὰ ἔκραγῃ καὶ πάλιν εἰς δάκρυα, ἀλλὰ δὲ αἰφνηδίας τινὸς μετατροπῆς ἀνεφώνησε «ὦ, σὲ κατάλαβα, θέλεις νὰ μὲ φέρῃς δλῶς διόλου εἰς τὴν ἀπελπισίαν!» Παρετήρησεν αὐτὸν τεθλιμμένη καὶ εἶτα ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά. Μετ' δλίγον ἥκουσεν εὐκρινῶς καὶ βραδέως προφερομένας τὰς λέξεις: «Θέλεις, ναι ἢ ὅχι;» Ἡ Ἀάστα ἔζετεν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καὶ ἀνεφώνησεν: «Οχι, καὶ ἀν μοῦ ἔδιδες δλὸν τὸν κόσμο!» Ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ, τὰ στήθη της ἐκυμαίνοντο, τὰ βλέμματά της ἐπλανῶντο τῇδε κακεῖσε, ὅτε μὲν ἄγρια, ὅτε δὲ τεθλιμμένα καὶ εἶτα πάλιν ἄγρια. Ἐστροίχη πρὸς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου καὶ ἔξερράγη εἰς δάκρυα· ἐπειτα ἔπαισε νὰ κλαίῃ καὶ ἥρχισε νὰ ἀπομακρύνηται πάλιν. «Τὸ ἥξενυρα ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶς», ἥκουσεν ἡ Ἀάστα καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἥσθιάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀνέκφραστον συγκίνησιν καὶ τρυφερότητα. Δις ἡ τρὶς ἡτοιμάσθη ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔπεισεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ Βότολφ ἐπίλησίασε καὶ ἔκυψεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της. Ἡ Ἀάστα ἥσθιάντεο τὴν προσπέλασίν του καὶ περιέμενε ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους του, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος ἐσιώπα κατέληφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας καὶ ἡναγκάσθη ν' ἀναβλέψῃ πρὸς αὐτόν. Ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ ἀνωρθώθη ἐντρομος. Τὸ μελαγχροινὸν καὶ μακρόν πρόσωπον τοῦ Βότολφ εἶχε γείνη κάτισχνον οἱ κοιλοὶ ὄφθαλμοι ἀνεῦ ὀφρύων, τὸ εὐρὺ ἀλλὰ συνεσφιγμένον στόμα, δλὴ ἡ ἀνδρικὴ μορφὴ του ἐνεπούησεν αὐτῇ τοδοῦτον ἰσχυράν ἐντυπωσιν, ὥστε τὸν εἶδεν αἴφνις ἵσταμενον. ἔμπροσθέν της ἀπαράλλακτα ὅπως τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἡτο ὑψηλὸς ὅπως τότε, ἀλλὰ πόσον διάφορος δι' αὐτήν! «Μὲ ἡπάτησες, Ἀάστα!» Ἡ Ἀάστα ἀπισθοχώρησεν, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἥκολούθησε «Μ' ἔκαμες κ' ἐμὲ Ψεύστη· καρμιὰ ἥμερα τοῦ βίου μας δὲν ἐπέρασε μεταξύ μας μὲ εἰλικρίνειαν, μὲ καθαράν ἀλήθειαν!» Ἡδη ἴστατο τοδοῦτον πλησίον της, ὥστε ἐκείνη ἥσθιάντεο τὴν θερμὴν πνοήν του. Ἀναβλέψασα πρὸς αὐτὸν καὶ ιδούσα τὰ βλέμματά του ἀγριῶς προσηλωμένα εἰς τὰ ίδια της, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ἡναγκάσθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὄφθαλμους. Ἡ στιγμὴ τῆς κρίσεως ἡτο

ἥδη παροῦσα. Ἐν τῇ βαθείᾳ ἐκείνῃ σιγῇ ἡ ἀγωνία ἀμφοτέρων ἐκορυφοῦτο. — «Ομολόγησε δλὴν τὴν ἀλήθειαν! Ἄφησε δλὰς σου τὰς τέχνας κατὰ μέρος. — Λέγε ἀμέσως, ἐδῶ, στὴ στιγμή!» — «Ναι» ἀπήντησεν ἡ Ἀάστα μηχανικῶς, ἀσυνειδήτως. — «Κάμε το ἀμέσως, ἐδῶ, σου λέγω!» ἐπανέλαβεν ὁ Βότολφ καὶ ἀνέπεμψε φρικαλέαν κραυγήν, διότι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Ἀάστα ώς ἀστραπῇ ταχεῖα ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρημνοῦ. Ὁ Βότολφ ἔβλεπε τὴν ἁνθήν της κόμην κυματίζουσαν, τοὺς προτεταμένους βραχίονας, τὸ μαντίλιον τοῦ λαιροῦ λυόμενον καὶ δλονὲν μακρότερον κυματίζον ὅπισθέν της. Οὗτε κραυγὴν οὔτε πάταγον ἥκουσε, διότι ἐκεῖ κάτω τὸ βάθος ἦτο ἀμέτρητον. Οὔτε ἄλλο τι ἥδυνήθη ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ ἰδῃ, διότι καὶ αὐτὸς ἔπεισεν ἐπὶ τῆς χλόης ὑπτιος.

Ἐκ τῆς θαλάσσης ἥλθε πρὸς αὐτὸν τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν πάλιν ἡφανίσθη ἡ Ἀάστα, καὶ μετ' αὐτῆς ἐτάφη τὸ μυστήριον τοῦ βίου της. Εἰς τὸ κατάμαυρον ἐκεῖνο βάθος ἔβυθίσθη πᾶν ὅτι ἐκρύπτετο ἐν τῇ ψυχῇ της. Ὁ δὲ Βοτόλφος — νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ; Εἶχε λάβη τὴν ἀκράδαντον ἀπόφασιν, σήμερον νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰ βάσανά του — ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅχι μόνον δὲν ἐπέρατοῦντο τὰ μαρτυριά του ἀλλ' ἥρχισαν νὰ γίνωνται ἐτι φρικώτερα. Ἡ τελευταία ἀπελπιστικὴ πρᾶξις τῆς Ἀάστας ἐφώναζε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν κατηρόρει, ὅτι ἡ πατήθη καὶ ὅτι τὴν ἐφόνευσε. Ἄν καὶ ἡ δύνη του ἐκορυφοῦτο, ἦτο δύμας ἀναγκασμένος νὰ ζῇ καὶ νὰ σκέπτεται τὸ τραγικὸν συμβάν. Ἐκείνη ἡτο ἡ μόνη σωθεῖσα ἀπὸ τοῦ θανάτου κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα, ἐσώθη μόνον καὶ μόνον ὅπως θανατωθῆ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ σωτῆρός της! Αὐτός, δοτις εἶχε περιοδεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀφορούσι καὶ ἀμέριμνος, εἶχε γείνη αἴφνις θῦμα ἐνὸς ἔρωτος, δοτις καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην ἐθανάτωνε. Ἡτο ἀρά γε κακός; Οὐδέποτε ἥκουσε παρ' ἄλλου τοιοῦτο τι, οὔτε αὐτὸς ποτὲ τὸ ἥσθιάνθη. Ἀλλὰ τί ἡτο λοιπόν; — Ἡγέρθη αἴφνις, οὐχὶ ὅπως κρημνισθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του: Οὐδεὶς αὐτοκτονεῖ κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀποφασίζει νὰ λύσῃ ἐν αἴνιγμα.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.

Ρωμουνικὸν παραμύθιον.

 Θεός ἔπειρψε ποτε τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ εἰς τινα πόλιν, ὅπως παραλάβῃ τὴν ψυχὴν πτωχῆς τινος χήρας. «Οτε ἔφθισεν ἐκεῖ δὲ ὁ ἀρχάγγελος εὗρε τὴν χήραν πνέουσαν τὰ λοισθια καὶ κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας της δύο βρέφη δίδυμα, ζητοῦντα τροφήν.

Ο ἀρχάγγελος τὰ εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ φέρῃ μεθ' ἔαυτοῦ τὴν ψυχὴν τῆς χήρας. Ο παντοδύναμος ἥρωτησεν αὐτὸν διατί δὲν ἐξετέλεσε τὸ πρόσταγμα του, ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη: Ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὰ δύο μικρὰ ἀφῆκα τὴν μητέρα νὰ ζήσῃ.

Τότε ὁ Θεός τὸν ἔστειλε νὰ ἐκβάλῃ ἔνα λίθον ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν.

«Οτε ὁ ἀρχάγγελος ἔφερε τὸν λίθον, διέταξεν αὐτὸν δ Θεός νὰ τὸν σχίσῃ.

Ο ἀρχάγγελος ἔξετέλεσε τὸ πρόσταγμα καὶ εὗρεν ἐντὸς τοῦ λίθου δύο σκώληκας.

Τότε ἥρωτησεν αὐτὸν δ Θεός: «Ποιος τρέφει αὐτὸνς τοὺς σκώληκας εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἐντὸς τῆς πέτρας;»

Ο ἀρχάγγελος ἀπεκρίθη: «Σὺ Κύριε!»

Καὶ δ Θεός ἀπήντησε: «Ἄφοῦ λοιπὸν τρέφω τοὺς σκώληκας ἐντὸς τῶν λίθων, πόσῳ μᾶλλον δὲ τρέφω τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἔζηγόρασα διὰ τοῦ αἵματός μου;»

Μετὰ τοῦτο ἔπειρψεν δ Θεός ἐτερον ἀγγελον, δοτις ἐπῆρε τὴν ψυχὴν τῆς χήρας.